

Kamda era un cameleon drăguț. Privea insectele cu ochi mari, pătrunzători și plini de voieșie. Uneori confunda pietricelele cu insectele. Când îi era foame, mânca mai multe pietricele decât insecte.

Era așa de distrat, încât credea că broasca țestoasă e o stâncă numai bună pentru odihnă la soare.

De ziua lui primi în dar o pereche de ochelari, însă nu prea știa ce să facă cu ei.

A doua zi, în timp ce se odihnea pe o țestoasă, din plictiseală, probă ochelarii. De bucurie, uită să-i dea jos și adormi cu ei pe nas.

Dimineața când se trezi, STUPOARE! Ochelarii dispăruseră! Se uită în cartea de povești. Se uită departe, departe în zare. Privi în gol, apoi se uită în jurul lui. Nimic. Nici urmă de ochelari.

— O, nu! exclamă Kamda și clipi lung. Pe urmă, începu să ofteze încetișor și spuse: Ochelarii mei! Ochelarii mei!

Se uită în sus, dar văzu cerul. Se uită în stânga. Se uită în dreapta. Nimic. Se uită dedesubt. Se uită în scorbura. Nimic. Se uită sub o frunză uscată. Se uită în cartea de povești. Nimic. Se uită în zare. Se uită până și în șosete. Nimic. Verifică și pe cap. Nimic. Nici urmă de ochelari.

